

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8Co/13/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4412227757
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Novotný
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4412227757.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Novotného a sudcov JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD. a JUDr. Borisa Minksa, v právnej veci žalobcu: Novozámocké bytové družstvo, družstvo, Nové Zámky, Nábrežná 22, IČO: 34122711, proti žalovaným: 1. X. F., nar. XX. XX. XXXX, bytom O. K., O. XX a 2. R. F., nar. XX. XX. XXXX, bytom O. K., O. XX, o zaplatenie 15 415,19 eura s prísl., o odvolaní žalovaného v 2. rade proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky, č. k. 13C/135/2014-486 zo dňa 13. decembra 2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti výroku a výroku o náhrade trov strán sporu m e n í tak, že žalobu žalobcu z a m i e t a .

Žalovaným v 1. a 2. rade p r i z n á v a proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorého nároku rozhodne súd prvej inštancie.

Žalobca je povinný zaplatiť štátu náhradu trov konania vo výške vyplývajúcej z rozhodnutia súdu prvej inštancie o znalečnom.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa svojou konečnou zmenou žaloby voči žalovaným v I. a II. rade (v zmysle čiastočného späťvzatia zo dňa 10.10.2019) domáhal zaplatenia sumy 5407,10 € ako nepremičanej časti svojho pôvodne uplatneného nároku a to za obdobie od januára 2009 do marca 2015, úroku z omeškania zo sumy 2204,31 € od 1.4.2015 do zaplatenia a zmluvnej pokuty 0,5 promile denne zo sumy 2204,31 € od 1.4.2015 do zaplatenia (v zostávajúcej časti zoberal svoju žalobu späť) a to ako nedoplatku na poplatkoch za výkon správy a na príspevkoch do fondu prevádzky, údržby a opráv v sume 2204,31 €, kapitalizovaného úroku z omeškania v sume 688,77 € a kapitalizovanej zmluvnej pokuty v sume 2514,02 € a to pokiaľ ide o byt vo vlastníctve žalovaných nachádzajúci sa v O. K. na ulici O. XX v bytovom dome č. súp. XXXX. Žalovaní v I. a II. rade so žalobou nesúhlasili a uviedli, že nie sú žalobcovi dlžní nič, celé je to nemysliteľné, žalobca udáva rôznu výšku dlhu, ale oni dlhy nemajú, predložili o tom súdu doklady a na časť pohľadávky týkajúcej sa obdobia od 1.1.2004 do 21.12.2008 vzniesli námietku premlčania. Okresný súd Nové Zámky rozsudkom 13C/135/2014-341 z 24.2.2017 zaviazal žalovaných v I. a II. rade k zaplateniu sumy 13 870,94 € s príslušenstvom, ktorá istina pozostávala z nedoplatku žalovaných za výkon správy a na príspevkoch do fondu prevádzky, údržby a opráv v sume 3095,34 €, kapitalizovanej zmluvnej pokuty 7117,51 € a kapitalizovaného úroku z omeškania v sume 2103,61 €, keď žalobu považoval v časti, v ktorej na nej žalobca zotrval, za dôvodnú. Krajský súd Nitra uznesením 8Co/210/2017-431 z 25.4.2019 v napadnutej vyhovujúcej časti rozsudok súdu prvej inštancie zrušil, vrátil mu ho na opätovné prejednanie a rozhodnutie a uviedol, že sa stotožňuje s doposiaľ prijatými skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie pokiaľ ide o záver, že v danej právnej veci došlo v súlade s vyššie citovaným zákonným ustanovením § 8a ods.1 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových

priestorov (účinným k 30.09.2014) k uzatvoreniu písomnej zmluvy o výkone správy (k jej zmene) zo dňa 15.03.2011 (č. I. 74-78 spisu) medzi žalobcom ako správcom a vlastníkami bytov v bytovom dome na adrese O. vchodu XX-XX v O. K., LV č. XXXXX, súp. č. XXXX. V spore bolo nesporne preukázané, že k schváleniu predmetnej zmluvy o výkone správy došlo nadpolovičnou väčšinou vlastníkov bytov v bytovom dome, ktorú skutočnosť preukazuje podpis nadpolovičnej väčšiny vlastníkov bytov v bytovom dome, ktorá skutočnosť vyplýva z pripojeného menného zoznamu vlastníkov bytov v bytovom dome k predmetnej zmluve o výkone správy (č. I. 79 spisu), keď potom podpis ostatných vlastníkov bytov na predmetnej zmluve (t. j. ani žalovaných v 1. a 2. rade) nie je zákonom o vlastníctve bytov vyžadovaný, a teda ani potrebný a predmetná zmluva o výkone správy je záväzná pre všetkých vlastníkov bytov, t.j. aj pre žalovaných v 1. a 2. rade. Tvrdenie žalovanej v 2. rade, že predmetný menný zoznam (č. I. 79 spisu) vecne a časovo nesúvisí so zmluvou o výkone správy zo dňa 15.03.2011, nebolo ničím v spore preukázané, keď navyš na predmetnej prezenčnej listine sa nachádza pri mene žalovaného v 1. rade (manžel žalovanej v 2. rade) tiež podpis, vo vzťahu k nepravosti ktorého podpisu žalovaní v 1. a 2. rade nenavrhli doplniť dokazovanie, keď žalovaní v 1. a 2. rade v tomto zaťažovali bremeno tvrdenia. Ďalej uviedol, že z obsahu žaloby zo dňa 06.12.2012, z jeho písomných vyjadrení zo dňa 06.08.2014, 10.04.2015, 28.04.2015, 21.10.2016 nevyplýva predmet konania, keď za predmet konania nemožno považovať len žalobný návrh, ale aj jeho skutkové odôvodnenie, čo spolu so žalobným návrhom vymedzuje predmet žaloby. Navyš z obsahu spisu vyplýva, že žalovaní v 1. a 2. rade od začatia sporu namietali oprávnenosť uplatneného právneho nároku žalobcu, jednak tvrdili, že nemajú dlh voči žalobcovi ako správcovi v súvislosti so žalobcom uplatneným právnym titulom a jednak namietali nedostatok skutkového odôvodnenia žaloby, keď sa nevedeli vyjadriť k žalobe ohľadne tej skutočnosti za aké obdobie (jednotlivé mesiace, roky) a v akej výške mal vzniknúť dlh právnym titulom uplatneným žalobcom v spore. Uviedol, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že v ňom absentujú skutkové zistenia, ku ktorým súd prvej inštancie dospel v priebehu konania v súvislosti s uvedením, za aké obdobie (jednotlivé mesiace, roky) a v akej výške (za jednotlivé mesiace, roky) mal vzniknúť dlh právnym titulom uplatneným žalobcom v spore (uplatnená istina s prísl.), ktoré nie je možné vyvodiť ani s odkazom súdu prvej inštancie na znalecký posudok znalca a dodatok znaleckého posudku, keď odvolací súd v tomto smere zdôrazňuje, že znalec môže odpovedať a vyjadrovať sa len ku skutkovým otázkam, nie k otázkam právnym. Právne otázky musí zodpovedať súd, čomu však musí predchádzať uvedenie skutkových zistení zo strany súdu. V tejto súvislosti potom nie je zrejma ani tá skutočnosť, z čoho pozostával uplatnený právny nárok žalobcu (uplatnená istina s prísl.) v tej časti, v ktorej súd konanie zastavil.

2. Napadnutým (zhora v záhlaví tohto rozhodnutia označeným a v poradí druhým rozsudkom) Okresný súd Nové Zámky ako súd prvej inštancie vo veci takto rozhodol:

Žalovaní sú povinní zaplatiť žalobcovi 5407,10 € s 5,05 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 2204,31 € od 1.4.2015 do zaplatenia a zmluvnú pokutu 0,5 promile denne zo sumy 2204,31 € od 1.4.2015 do zaplatenia, všetko do 3 dní po právoplatnosti rozsudku.

V časti týkajúcej sa 6018,33 € s prísl. súd konanie z a s t a v u j e .

Žiadne zo strán sporu súd n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania.

3. Ku skutkovým záverom súd prvej inštancie uviedol nasledovné:

Z LV č. XXXX pre kat. územie O. K. súd zistil, že žalovaní sú bezpodielovými spoluvlastníkmi bytu č. X nachádzajúceho sa v O. K. v bytovom dome č. súpisné XXXX na parc. č. XXXX/XX. Zo zmluvy o výkone správy, uzavretej medzi žalobcom ako správcom a žalovanými v I. a II. rade ako vlastníkami bytu dňa 30.5.1997 súd zistil, že strany sa ňou dohodli na tom, že žalobca bude vykonávať správu predmetného domu a žalovaní budú poukazovať do fondu prevádzky, opráv údržby a správy domu preddavky (čl. 3 ods. 2, 3, 4) vždy do 25-teho dňa v mesiaci a platiť mu príspevok na odmenu za výkon správy a pre prípad omeškania s týmito platbami sa žalovaní zaviazali platiť poplatok z omeškania vo výške 0,5 % denne z dlžnej sumy, pričom od 1.7.1997 je celková výška týchto poplatkov uvedená v predpise nájomného, ktorý tvorí súčasť zmluvy. Zo zmluvy o výkone správy uzavretej medzi žalobcom ako správcom a žalovanými v I. a II. rade ako vlastníkami bytu dňa 15.3.2011 súd zistil, že žalovaní sa zaviazali uhrádzať príspevky do fondu údržby a opráv preddavkovo (čl. II bod 4) a dohodli sa na tom, že správca vypočíta výšku mesačných preddavkov na úhradu na jednotlivé byty (čl. III bod 6), že vlastníci bytov sú povinní mesačne vopred uhrádzať správcovi stanovené príspevky do fondu prevádzky, údržby a opráv (čl. IV bod 1) a že v prípade omeškania s týmito platbami sú vlastníci povinní platiť úrok z omeškania v súlade s § 517 ods. 2 OZ a výška zmluvnej pokuty sa v takom prípade rovná výške poplatku z omeškania (čl. IV bod 3). Žalovaný v I. rade vo svojej výpovedi uviedol, že žaloba je podľa neho nezmyselná a nereálna a to hlavne

preto, že žalobca nepreukázal ako a kedy mal tento dlh vzniknúť, oni vždy to čo mali predpísané riadne platili, žalobca v tom má zmätok a niekde sa tu deje niečo zlé, on nikdy zmluvu so žalobcom nepodpísal. Pokiaľ ide o znalecký posudok, žalovaný v I. rade namietal, že posudok je založený na nezmysloch, pokutu uvádzanú znalcom neuznáva, žalobca menil sumu, ktorú od nich žiadala on nesúhlasí s tým čo uvádza znalec. Žalovaná v II. rade vo svojej výpovedi uviedla, že jej stanovisko je zhodné s vyjadrením žalovaného v I. rade, tvrdí, že žalobcovi nedlhujú nič, všetko majú uhradené a že zmluvu o výkone správy nepodpísali. Pokiaľ ide o znalecký posudok, žalovaná v II. rade namietala, že posudok je nezmyselný, nejasný a neurčitý, nedá sa k nemu vyjadriť, neboli predložené všetky potrebné doklady a zopakovala, že oni majú všetko uhradené a že žalobca neuniesol svoje dôkazové bremeno. Zo znaleckého posudku č. 17/2015 z 11.12.2015 vyhotoveného Ing. U. N., znalcom v odbore ekonómia a manažment, odvetvie účtovníctvo a daňovníctvo súd zistil, že znalec na otázky súdu odpovedal tak, že určil, že nedoplatok žalovaných v I. a II. rade za obdobie od 1.1.2004 do 31.3.2015 podľa zmlúv o výkone správy z 30.5.1997 a 15.3.2011 je vo výške 15 415,19 €. Z doplnenia č.1 znaleckého posudku zo dňa 31.3.2016 súd zistil, že žalovaní mali v období od 1.1.2004 do 31.3.2015 podľa zmlúv o výkone správy medzi nimi uzavretých dňa 30.5.1997 a dňa 15.3.2011 uhradiť žalobcovi celkovo 22 111,93 €, úrok z omeškania 2103,61 € a zmluvné pokuty 7117,51 €. Podaním z 10.10.2019 žalobca svoju žalobu zobral späť v časti o zaplatenie 6018,33 € s príslušenstvom, ktorá suma pozostáva z položiek uvedených v bode 1 tohto rozsudku a uviedol, že trvá na zaplatení 5407,10 € s príslušenstvom a to za časť jeho nároku, ktorý vznikol od 1.1.2009 a nie je premlčaný. Z prehľadu platieb žalovaných za obdobie od januára 2009 do marca 2015 (č. I. 465 - 468 spisu) súd zistil, že žalobca tvrdí, že celkový dlh žalovaných za uvedené obdobie bol 2204,31 € (kapitalizovaný úrok z omeškania v sume 688,77 € a kapitalizovaná zmluvná pokuta v sume 2514,02 €), pričom platobná disciplína žalovaných v I. a II. rade bola taká, že za rok 2009 mali nedoplatok 1710,63 €, za rok 2010 nedoplatok 538,80 €, za rok 2011 nedoplatok 90,49 €, za rok 2012 nedoplatok 31,81 €, za rok 2013 preplatok 162,41 €, za rok 2014 preplatok 5,01 € a za rok 2015 (január až marec) bol ich predpis uhradený presne. Z dokladov predložených žalovanými v I. a II. rade, ktoré sa nachádzajú v spise na č. I. 480 a 481 súd zistil, že sa všetky týkajú platieb za obdobie, ktoré po čiastočnom späťvzati žaloby nie je už predmetom sporu rokov 2011 - 2012).

4. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie, s poukazom na uvedené skutkové závery, citované ustanovenia Občianskeho zákonníka (OZ - zákon č. 40/1964 Zb. - § 488, § 489, § 696, § 697, § 544 ods. 1-3, § 545a, § 517 ods. 2) a citované ustanovenia zákona č. 182/1993 Zb. o vlastníckej bytov a nebytových priestorov (§ 8a ods. 1, § 10 ods. 1 a 6), odôvodnil nasledovne:

Podľa § 10 ods. 1 zákona č. 182/1993 Zb., vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome sú povinní v súlade so zmluvou o spoločenstve alebo so zmluvou o výkone správy poukazovať preddavky mesačne vopred do fondu prevádzky, údržby a opráv, a to od prvého dňa mesiaca nasledujúceho po vklade vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Výšku preddavku do fondu prevádzky, údržby a opráv určia vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome spravidla vždy na jeden rok vopred tak, aby sa pokryli predpokladané náklady na prevádzku, údržbu a opravy spoločných častí domu, spoločných zariadení domu, spoločných nebytových priestorov, príslušenstva a príslušeného pozemku, ako aj výdavky na obnovu, modernizáciu a rekonštrukciu domu. Vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome vykonávajú úhrady do fondu prevádzky, údržby a opráv podľa veľkosti spoluvlastníckeho podielu; ak je súčasťou bytu balkón, lodžia alebo terasa, pre účely tvorby fondu prevádzky, údržby a opráv domu sa zarátava do veľkosti spoluvlastníckeho podielu 25% z podlahovej plochy balkóna, lodžie alebo terasy.

Súd je toho názoru, že zmluva o výkone správy je síce zmluvou spotrebiteľskou v zmysle § 52 nasl. Občianskeho zákonníka, nakoľko navrhovateľ ako správca bytového domu vykonáva funkciu správcu v rámci svojej podnikateľskej činnosti, preto má postavenie dodávateľa služieb v zmysle § 52 ods. 1 OZ a odporcovia nekonali pri uzatváraní zmluvy v rámci svojej podnikateľskej činnosti, preto sú v postavení spotrebiteľov plniacich si zároveň povinnosti vyplývajúce im z osobitného predpisu, no pri dojednaní zmluvných podmienok so správcou, majú možnosť obsah zmluvy ovplyvniť a vybrať si takého správcu s ktorým dokážu dohodnúť pre obe strany prijateľné podmienky zmluvy. Vlastníci bytov si zmluvu o výkone správy schvaľujú nadpolovičnou väčšinou hlasov všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome, pričom takto schválená zmluva jej zmena, prípadne zánik je záväzná pre všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome, ak je podpísaná nadpolovičnou väčšinou všetkých vlastníkov bytov, čo vyplýva z ustanovenia § 8a zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov. Zákonodarcu v § 8a ods. 7 zákona č. 182/1993 Zb. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov upravuje a rieši aj spôsob pristúpenia k zmluve o výkone správy v prípade prevodu vlastníctva bytu alebo nebytového priestoru na nového vlastníka bytu. V takomto prípade je vlastník bytu povinný pristúpiť k zmluve o

výkone správy. Nového vlastníka bytu zaväzujú aj právne úkony týkajúce sa domu spoločných častí a spoločných zariadení domu, príslušenstva a pozemku vykonané pred prevodom alebo prechodom vlastníctva bytu. Z vyššie uvedeného citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že aj v prípade, že by žalovaní v I. a II. rade nepodpísali zmluvu o výkone správy, v zmluve o prevode vlastníctva bytu svojim podpisom museli vyjadriť súhlas s pristúpením k takto uzavretej zmluve. V uvedenom prípade ide o špeciálnu úpravu riešenia vzťahov medzi vlastníkmi bytov a správcov, ktoré nemožno považovať za odporujúce spotrebiteľskému právu. Pokiaľ ide o zmluvnú pokutu, tú možno charakterizovať ako dohodou určené plnenie pre prípad porušenia zabezpečenej povinnosti, ktoré je oprávnenému subjektu povinný poskytnúť ten, kto zabezpečenú povinnosť poruší. Z uvedeného vyplýva, že zmluvná pokuta môže vzniknúť len na základe konsenzuálneho právneho úkonu tzn., že strany sa musia na zmluvnej pokute dohodnúť. Takáto dohoda o zmluvnej pokute musí mať obligatórne písomnú formu. Musí v nej byť určená výška zmluvnej pokuty alebo spôsob akým sa určí, aby o tom v budúcnosti nevznikli pochybnosti. Pri skúmaní platnosti dojednania zmluvnej pokuty z hľadiska dobrých mravov je nutné zvážiť funkciu zmluvnej pokuty (funkcia preventívna, uhradzovacia, sankčná). Primeranosť výšky zmluvnej pokuty je treba posúdiť s prihliadnutím k celkovým okolnostiam úkonu, jeho pohnútkam a účelu, ktorý sledoval. Do úvahy je treba tiež vziať výšku zaistenej čiastky z ktorej je možné usúdiť neprimeranosť zmluvnej pokuty s ohľadom na vzájomný pomer pôvodnej a sankčnej povinnosti (rozsudok NS ČR sp. zn. 33Odo 438/2005). V tomto prípade si účastníci v zmluve o výkone správy dohodli zmluvnú pokutu vo výške rovnajúcej sa poplatku z omeškania podľa § 517 ods. 2 OZ z dlžnej sumy za každý deň omeškania, pričom primeranosť je potrebné posúdiť predovšetkým z pohľadu zaistenej povinnosti platiť preddavky do fondu, prevádzky údržby a opráv, preddavky na plnenia spojené s užívaním bytu, ďalšie služby a poplatok za výkon správy. Napriek tomu, že Občiansky zákonník neobsahuje právnu úpravu vo veci určenia konkrétnej výšky zmluvnej pokuty (t. j. minimálnu alebo maximálnu výšku zmluvnej pokuty) v zmysle § 545a Občianskeho zákonníka zákonodarca zakotvil princíp tzv. moderačného práva súdu, t.j. právo súdu znížiť neprimerane vysokú zmluvnú pokutu. V tejto súvislosti súd dodáva, že zmyslom každej zmluvnej pokuty je zaistiť plnenie povinnosti, ktoré sú obsahom záväzkov. Jej účelom je donútiť dlžníka pod hrozbou majetkovej sankcie k riadnemu splneniu záväzku. Účastníka, ktorý poruší zmluvnú povinnosť trestá nepriaznivým následkom v podobe vzniku povinnosti zaplatiť peňažnú čiastku v dohodnutej výške (sankčný charakter zmluvnej pokuty). Vzhľadom na vyššie uvedené, súd nepovažuje dohodnutú výšku zmluvnej pokuty z dlžnej sumy za každý deň omeškania z pohľadu zaistenej povinnosti ako aj vo vzťahu k ostatným vlastníkom bytov a nebytových priestorov v dome za neprimeranú a dohodu o zmluvnej pokute nepovažuje za vyjadrenie nerovnováhy v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa podľa § 53 ods. 1 OZ. Z uvedeného dôvodu súd nevyužil ani tzv. moderačné právo a neznižil výšku zmluvnej pokuty rešpektujúc jednak vôľu zmluvných strán pri dojednaní výšky zmluvnej pokuty a jednak cieľ a zmysel zmluvnej pokuty donútiť každého vlastníka bytu v bytovom dome pravidelne si plniť svoje povinnosti a tým chrániť práva ostatných vlastníkov bytov, najmä pred platobnou neschopnosťou správcu uhrádzať platby pre všetkých zmluvných dodávateľov služieb a médií do bytového domu, kedy následky sústavného porušovania platobnej disciplíny by mohli mať negatívny dopad na ostatných vlastníkov bytov, ktorí si svedomito plnia svoje povinnosti. Z vykonaného dokazovania a to znaleckého dokazovania mal súd za preukázané, že žaloba v rozsahu, v ktorom žalobca na nej zotrval, je dôvodná. Súd pritom vychádzal predovšetkým zo znaleckého posudku a jeho doplnenia, ktoré boli v konaní vyhotovené a mal za to, že medzi stranami boli platne uzavreté zmluvy o výkone správy a to dňa 30.5.1997 (ku ktorej žalovaní pristúpili dňa 2.9.1997) a podľa zmluvy o výkone správy z 15.3.2011, v zmysle ktorých mali žalovaní povinnosť platiť do fondu prevádzky, údržby a opráv. Znaleckým posudkom a jeho doplnením bolo ustálené aké sumy mali žalovaní za žalované obdobie žalobcovi uhradiť a aké sumy uhradili. Znalec určil, že dlh žalovaných za dané obdobie na príspevkoch do fondu bol 6194,07 € (ktorá suma vznikla odpočítaním kapitalizovaných úrokov z omeškania a kapitalizovanej zmluvnej pokuty od celkového dlhu určeného znalcom na sumu 15 415,19 €), jeho nepremiľaná časť ku dňu 31.12.2008 (keďže námietka premiľčania žalovaných bola vznesená práve do tohto dátumu) predstavuje sumu 1544,25 €, ktorú sumu súd žalobcovi ako nedoplatok žalovaných do fondu opráv priznal. Vychádzajúc z uvedeného je nepochybné a znaleckým dokazovaním preukázané aké sumy na poplatkoch za výkon správy a na príspevkoch do fondu prevádzky, údržby a opráv v období od januára 2009 do marca 2015 mali žalovaní v I. a II. rade zaplatiť a aké v skutočnosti uhradili, ako i to, že rozdiel medzi týmito sumami je nedoplatok vo výške 2204,31 €, o ktorú sumu žalovaní zaplatili menej, než mali povinnosť zaplatiť a preto ich súd k zaplateniu tejto sumy zaviazal. Pokiaľ ide o námietky žalovaných týkajúce sa podpisu na zmluvách o výkone správy, ktorý podľa neho nie je ich podpisom, pretože oni takú zmluvu nikdy nepodpísali, súd konštatuje, že žalovaní pri tomto svojom tvrdení neunesli svoje dôkazné bremeno a nepreukázali, že by skutočne uvedené zmluvy nepodpísali,

neprodukovali (okrem svojho tvrdenia o ich nepodpísaní) žiadne dôkazy, najmä nenavrhovali znalecké dokazovanie na zistenie pravosti podpisu s ich menom na týchto zmluvách, pričom podľa § 207 ods. 1 CSP súd znalecké dokazovanie vykoná iba na návrh. Súd zaviazal žalovaných v I. a II. rade i k zaplateniu kapitalizovaného úroku z omeškania v sume 688,77 € a kapitalizovanej zmluvnej pokuty z dlhu na príspevkoch do fondu prevádzky, údržby a opráv (2514,02 €) ku dňu 31.3.2015. Nárok na zaplatenie úroku z omeškania má žalobca podľa čl. 3 bod 4 a nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty má podľa § 517 ods. 2 OZ vo výške 0,5 promile denne. Súd zaviazal žalovaných v I. a II. rade i k zaplateniu úroku z omeškania podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Zb. zo sumy, ktorú sú do fondu údržba a opráv dlžní, nakoľko sú s platením peňažného dlhu v omeškaní a to od 1.4.2015, teda odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti poslednej zo splátok príspevku do fondu opráv a tiež k zaplateniu zmluvnej pokuty (viď bod 39 rozsudku). Pokiaľ ide o výhrady žalovaných ku znaleckému posudku a jeho dodatku týkajúce sa ich tvrdení o tom, že posudok je nezmyselný, nejasný a neurčitý, nedá sa k nemu vyjadriť, neboli predložené všetky potrebné doklady a zopakovala, že oni majú všetko uhradené, na tieto súd neprihliadol, pretože z obsahu znaleckého posudku je zrejmé, že znalec zohľadnil všetky platby, ktoré žalovaní uhradili, resp. ktorých úhradu preukázali a žalovaní okrem svojich tvrdení o tom, že žalobcovi nič nie sú dlžní, neprodukovali žiadne dôkazy, ktoré by zohľadnené neboli a neunesli svoje dôkazné bremeno v tom, že by preukázali, že by pohľadávka žalobcu zanikla splnením. Pokiaľ ide o doklady o platbách, ktoré predložili žalovaní v I. a II. rade a ich obranu v smere preukazovania platieb za žalované služby, súd konštatuje, že predložené doklady sa netýkajú žalovaného obdobia (viď bod 15 tohto rozsudku). Žalovaní namietali tiež premlčanie nároku uplatneného žalobcom. Súd konštatuje, že po čiastočnom späťvzati žaloby už žalobca voči žalovaným uplatňuje iba nároky, ktoré premlčané nie sú. Žalobca si svoje nároky na súde uplatnil žalobou dňa 6.12.2012. Na vec sa vzťahuje § 101 OZ a všeobecná 3-ročná premlčacia lehota, ktorá plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Vyúčtovanie predmetných platieb za rok 2009 sa vykonávalo k 31.12.2009, táto lehota preto začala plynúť 1.1.2010, márne by uplynula dňa 1.1.2013, jej plynutie však bolo prerušené podaním žaloby dňa 6.12.2012, preto nároky žalobcu za obdobie od roku 2009 premlčané nie sú. Po čiastočnom späťvzati týkajúceho sa platieb za obdobie pred rokom 2009 sa týchto žaloba už netýka. Súd zaviazal žalovaných v I. a II. rade i k zaplateniu úroku z omeškania z istiny, s platením ktorej sú žalovaní v omeškaní a to podľa § 517 ods. 2 OZ nárok i na zaplatenie úroku z omeškania vo výške základnej úrokovej sadzby ECB zvýšenej o 8 percentuálnych bodov (t. j. vo výške 8,05 %). V časti o zaplatenie sumy 6018,33 € s príslušenstvom súd konanie podľa § 145 ods. 1 CSP (Civilný sporový poriadok - zákon č. 160/2015 Z. z.) v dôsledku späťvzatia žaloby v tejto časti žalobcom zastavil. Žalovaní voči späťvzatiu žaloby v tejto časti nenamietali. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP, keď konštatuje, že žalobca zavinil svojím čiastočným späťvzatím v rozsahu 6018,33 € s príslušenstvom zastavenie konania v tejto časti, preto by nárok na náhradu trov konania vznikol v tomto rozsahu žalovaným, v časti o zaplatenie 5407,10 € s príslušenstvom (takmer v totožnom rozsahu) bol naopak žalobca úspešný, preto súd rozhodol tak, že žiadnej zo strán, vzhľadom na takmer totožný rozsah ich prípadného nároku na náhradu trov konania, tento nárok nepriznal.

5. Uvedený rozsudok včas podaným odvolaním v plnom rozsahu - vo vyhovujúcej časti výroku napadla len žalovaná v 2. rade domáhajúca sa jeho zrušenia a vrátenia súdu prvej inštancie. V dôvodoch odvolaniach poukázala na obsah podaného návrhu žalobcu, na jeho rozšírenie a na vyjadrenie žalobcu zo dňa 10.10.2019, keď následne k označeným bodom odôvodnenia rozsudku vecne argumentovala. K bodu 13. odôvodnenia rozsudku uviedla, že súd v ňom udáva, že nárok žalobcu vznikol od 1.1.2009 a nie je premlčaný, čo je však v rozpore § 101 OZ, keď premlčanie za celý rok nastalo dňom 31.12.2012, keďže žalobca návrh na zmenu petitu podal 10.4.2015. Tak isto aj rok 2010 bol v čase podania rozšírenia žaloby premlčaný zo zákona, keď v neposlednom rade bolo preukázané, že za rok 2009 podľa ročného vyúčtovania mali preplatok vo výške 100,58 eura, čo preukazuje aj vyúčtovanie z roku 2015. V bode 15. rozsudku sa uvádza, že po čiastočnom späťvzati žaloby už nie sú predmetom sporu roky 2011 a 2012, čo sa nezakladá na pravde, pretože žalobca v tzv. analýze platieb udáva aj tieto roky, pričom v konaní žalovaní preukázali, že mesiac júl 2011 mali uhradený v predpísanej výške, teda za tento rok mali preplatok v mesiaci apríl vo výške 67,15 eura. Takisto rok 2012 mesiace februára a marec mali uhradené v predpísanej výške, čo súd nebral v úvahu. Žalobca v analýze platieb z 10.10.2019 žiada zaplatiť za júl 2011, február 2012 a marec 2012, i keď sám vo svojom vyjadrení zo dňa 31.3.2015 uvádza, že žalovaný tieto mesiace majú uhradené, čím preukazuje, že súd zavádza a klame. V bode 37 rozsudku sa uvádza, že je nepochybné a znaleckým dokazovaním preukázané, že žalovaní v období od 1.1.2009 do marca 2015 dlhujú sumu 2 204,31 eura, keď zaujímavosťou je fakt, že v rozsudku zo dňa 24.2.2017 súd uvádzal, že žalovaní za obdobie 1.1.2004 do 31.3.2014 majú nedoplatok 15 415,19

eura, čo považuje za zavádzanie, keď nový znalecký posudok sa nerobil a súd vyhlási, že znaleckým dokazovaním sa preukázal dlh 2 204,31 eura. K bodu 41. odôvodnenia rozsudku uvádza, že výhrady k znaleckému posudku má aj naďalej, keď sám znalec sa vyjadril, že niektoré doklady mu nevedeli dodať. A že žalovaní neprodukovali žiadne dôkazy taktiež nie je pravdou, ibaže pre súd neboli asi zaujímavé a nebrali v úvahu, nezaoberal sa nimi, čo je čistá predpojatosť súdu. V bode 43 odôvodnenia rozsudku sa uvádza, že namietali premlčanie nároku žalobcu, keď ona dávala námietku premlčania aj na rok 2009 v dôsledku čoho tak mesiac január až november 2009 už boli zo zákona premlčané pri podaní žaloby 6.12.2012 v zmysle § 101 OZ ako to i sám súd uvádza. Keď súd uvádza, že lehota začala plynúť 1.1.2010 sa súd pomýlil, keď aj oni podľa vyúčtovania za rok 2009 mali preplatok vo výške 100,58 eura, tým pádom museli mať uhradené aj mesačné zálohové platby za rok 2009 a v tomto prípade by im žalobca mal uhradiť preplatok. V celej veci sudca rozhodoval subjektívne a predpojato od prvého pojednávania, podané námietky premlčania neakceptoval a poukazuje na znalecký posudok i keď z posudku nie je zrejmé a jasné, za ktoré mesiace a roky by boli dlhy. Trvá na tom, že žalobcoví nedlhujú, roky 2009 a 2010 sú zo zákona premlčané a sám žalobca nevie kedy a čo bolo uhradené, čo je zrejmé i z toho, že žiada platby, o ktorých sám priznáva, že boli uhradené. Istina vo výške 2 204,31 eura je neadekvátne už z toho dôvodu, že ako žalovaní preukázali úhrady za roky 2011-2012, ktoré žalobca započítal ako neuhradené, i keď sám priznáva ich úhradu a taktiež za rok 2009 nedoplatok vzniknúť nemohol. K podanému odvolaniu ako prílohy odvolateľka pripojila námietku premlčania adresovanú súdu zo dňa 4.11.2016, vyúčtovanie nákladov spojených s užívaním bytu za obdobie roku 2015 a 2009, vyjadrenie žalobcu k predloženým dokladom adresovaným súdu 27.3.2015, doklady o platbách žalobcovi 16.3.2012 (188,87 eura), 13.2.2012 (172,34 eura), a 28.7.2011 (157,64 eura), vyjadrenie žalobcu v spore zo dňa 1.10.2019 a prehľad predpisu a platieb za roky 2011-2015.

6. Žalovaný v 1. rade sám odvolanie proti rozsudku nepodal, keď po uplynutí odvolacej lehoty učinil vyjadrenie k odvolaniu, v ktorom vyjadril plný súhlas s podaným odvolaním, keď k nemu pristupuje a dopĺňa ho v tom, že súd vôbec nebral v úvahu, že v sume 2 204,31 eura sú započítané duplicitné sumy, ktoré už boli uhradené a teda boli uznané žalobcovi nároky za obdobie už premlčané. Vznáša námietku premlčania za uznaný rok za obdobie 2009 a 2010 ako aj za ostatné obdobie v zmysle § 110 OZ. Neuznaním námietky premlčania boli porušené práva žalovaných a žalobca ani nepreukázal kedy malo dôjsť k plneniu požadovanej čiastky, celá žaloba je neurčitá, nezrozumiteľná a konanie malo byť zastavené, keď je len konaním v snahe ich poškodiť.

7. Žalobca vo vyjadrení k podanému odvolaniu žiadal potvrdenie napadnutého rozsudku ako vecne správneho. Tvrdenia odvolateľky nie sú objektívnou pravdou, žalovaní v priebehu celého sporu hodnoverne nikdy nepreukázali, že by platili za služby spojené s užívaním bytu a mesačný príspevok za výkon správy v priebehu kalendárnych rokov 2011 a 2012, keď zrejme posmelení ich úspešnou námietkou premlčania a radikálnym znížením uplatňovaného nároku chcú získať ešte viac. Na rozdiel od odvolateľky je presvedčený, že konajúci súd vo veci vykonal a zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a že vec aj správne právne vyhodnotil. Argumenty odvolateľky proti bodom odôvodnenia rozsudku č. 15, 37, 41 a 43 nie sú akceptovateľné, argumentácia - jej námietky nie sú v súlade so skutkovým stavom zisteným súdom a najmä žalovaní ničím z vlastnej iniciatívy predložených dôkazov počas celého procesu nepreukázali, že ich tvrdenia sú právne správne a relevantné, okrem úspešnej a ním akceptovanej námietky premlčania. Dlh žalovaných vyplýval zo znaleckého posudku.

8. Odvolateľka sa už k vyjadreniam k jej odvolaniu nevyjadrovala.

9. Na základe pokynov odvolacieho súdu súd prvej inštancie uznesením č. k. 13C/135/2014-535 z 05. 01. 2022 rozhodol o zastavení konania v časti o zaplatenie sumy 2.445,51 eura s príslušenstvom, keďže napadnutým rozsudkom nerozhodol o celom predmete konania, pričom uvedené uznesenie odvolaním napadnuté nebolo.

10. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací, výzvou zo dňa 01. 03. 2022 (resp. následnými výzvami s rovnakým obsahom) vyzval v zmysle ust. § 382 CSP obe strany sporu v lehote 10 dní k vyjadreniu sa k možnému právnemu posúdeniu veci podľa doteraz nepoužitého ust. § 8a ods. 2 zák. č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (o povinnosti správcu najneskôr do 31. 05. nasledujúceho roka predložiť vlastníkom bytov správu o svojej činnosti za predchádzajúci rok a zároveň vykonať vyúčtovanie na jednotlivé byty - nadväzujúceho na čl. IV. ich zmluvy o výkone správy), s dopadom na zánik nároku na

preddavky a vznik nárokov k nedoplatkom (preplatkom) podľa celoročných vyúčtovaní za jednotlivé byty a ust. § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo priznať). Súčasne tiež výlučne žalobcu vyzval pod následkom odmietnutia časti žaloby, aby špecifikoval (podrobne) výpočet úrokov z omeškania 688,77 eura a zmluvnej pokuty 2.514,02 eura uvádzaných v jeho podaní z 10. 10. 2019 a zároveň aby uviedol, aké platby žalovaný na základe celoročných vyúčtovaní za roky 2009 až 2015 na účely vyúčtovaných nedoplatkov jemu zaplatili. Žalovaný vo vyjadrení k podanej výzve uviedli, že za uvedené roky mali nedoplatky za rok 2010 a 2012, ktorý nedoplatok uhradili, keď za ostatné roky mali preplatok, pričom súdu doložili celoročné vyúčtovania za uvedené roky a doklady o ich úhradách nedoplatkov.

11. Žalobca vo vyjadrení k výzve poukázal na to, že v prípade porušenia jeho povinnosti správcu zákon zakladá právny nárok v podobe straty jeho nároku na odmenu za správu, avšak v žiadnom prípade sa netýka preddavkov, ktoré sú povinní vlastníci platiť a ktoré predstavujú pohľadávku ostatných vlastníkov bytov v bytovom dome, nie správcu. Žalovaný netvrdili, že by im ročné vyúčtovania doručené riadne neboli. Čo sa týka výpočtu poukázal na to, že dané sumy úrokov z omeškania a zmluvnej pokuty boli vypočítané automaticky ich informačným systémom, pričom z ročných vyúčtovaní žalovaným vyplýval nedoplatok za roky 2010 a 2012, ktorý žalovaný uhradili, keď za ostatné roky im vznikol preplatok. V následnom vyjadrení (doručenom súdu deň pred pojednávaním) žalobca poukázal na to, že úrok z omeškania ako aj zmluvnú pokutu počítal zo sumy 2.204,31 eura, t. j. z dlžnej istiny a to v oboch prípadoch za obdobie od 01. 01. 2009 do 31. 03. 2015, keď vychádzal z úroku z omeškania 5% ročne a zmluvnej pokuty 0,05% denne a počtu dní omeškania 2.281.

12. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP), prejednal vec na nariadenom odvolacom pojednávaní konanom v neprítomnosti riadne predvolaných žalovaných a po čiastočnom doplnení dokazovania vyjadrením zástupcu žalobcu a po čiastočnom zopakovaní dokazovania dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa ust. § 388 CSP voči obom (solidárne žalovaným) žalovaným zmeniť tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, keď neboli splnené podmienky na potvrdenie alebo zrušenie rozsudku, pričom súčasne v zmysle ust. § 396 a § 255 ods. 1 rozhodol aj o nároku na náhradu trov celého konania, ktorý nárok priznal v konaní plne úspešným žalovaným, keď o výške tohto nároku následne v zmysle ust. § 262 ods. 2 CSP bude konať a rozhodovať súd prvej inštancie. Odvolací súd vzhľadom k výsledku sporu rozhodol aj o povinnosti žalobcu k náhrade trov konania štátu, o výške ktorého nároku však je potrebné rozhodnutie súdu prvej inštancie o znalečnom uplatnenom znalcom, keď v spise sa rozhodnutie súdu o vyúčtovaní znalečného nenachádza, pričom trovy štátu vznikli ešte za účinnosti predchádzajúcej procesnej úpravy Občianskeho súdneho poriadku, ktorý nárok štátu voči účastníkom - stranám sporu upravoval.

13. V danej veci podľa dňa 06. 12. 2012 podanej žaloby predmetom konania bolo zaplatenie sumy 9.458,28 eura s úrokom z omeškania 8,75% ročne a s poplatkom z omeškania 0,5 promile denne počnúc dňom 01. 11. 2012 až do zaplatenia, keď podľa žaloby žalovaná suma pozostávala zo sumy 3.397,12 eura predstavujúcej nedoplatok za výkon správy a na príspevku do fondov v zmysle sumárnej analýzy platieb za obdobie do 31. 10. 2012, ako aj úrokov z omeškania 1.169,22 eura a zmluvnej pokuty 4.891,94 eura zmluvnej pokuty ku dňu 31. 10. 2012. K žalobe žalobca pripojil sumárnu analýzu platieb za obdobie od 01. 02. 1982 do 31. 10. 2012, ktorá udáva v skutočnosti prehľad platieb od novembra 2010. Podaním zo dňa 09. 04. 2015 označeným ako zmena - rozšírenie návrhu, ktorú následne súd prvej inštancie pripustil uznesením č. k. 13C/135/2014-206 zo dňa 27. 05. 2015, žalobca už požadoval zaplatenie sumy 15.415,19 eura spolu s úrokom z omeškania 5,05% ročne a zmluvnou pokutou vo výške pól promile denne zo sumy 6.194,07 eura od 01. 04. 2015 do zaplatenia, v ktorom podaní žalobca poukázal na to, že sa jedná o nároky za obdobie od 01. 01. 2004 do 31. 03. 2015, keď dlh - istina predstavuje sumu 6.194,07 eura a kapitalizované úroky z omeškania sumu 2.103,61 eura a zmluvná pokuta sumu 7.117,51 eura. Podaním zo dňa 21. 10. 2016 učinil žalobca čiastočné späťvzatie žaloby v sume 1.544,25 eura, ktorá predstavuje výšku dlhu - jeho nároku za obdobie do 31. 12. 2008, a to vzhľadom na vznesenú námietku premlčania; dlh samotný teda zostal 4.649,82 eura. O tomto nároku následne rozhodoval súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 24. 02. 2017 č. k. 13C/135/2004-341, ktorým uložil žalovaným povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 13.870,94 eura spolu s 5,05% ročným úrokom z omeškania a zmluvnou pokutou pól promile denne zo sumy 6.194,07 eura od 01. 04. 2015 až do zaplatenia, keď konanie v zostávajúcej (späťvzatie) časti zastavil. Uvedený rozsudok v jeho vyhovujúcej časti odvolací súd už v zhora v bode 1. uvedeným uznesením zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie poukazujúc na absentujúce skutkové tvrdenia v

žalobe a odôvodnenia rozsudku k žalovanému obdobiu, ako aj k výške uplatňovaných nárokov. Na základe výzvy súdu prvej inštancie potom žalobca v podaní zo dňa 10. 10. 2019 si už uplatňoval len nároky uvedené zhora v bode 1. odôvodnenia, teda požadoval menej a obsahovo išlo o čiastočné späťvzatie žaloby, o ktorom súd prvej inštancie rozhodol až v napadnutom rozsudku, zastavujúc konanie v zostávajúcej časti. Aj v uvedenom podaní zo dňa 10. 10. 2019 žalobca poukázal na analýzu platieb za rozhodujúce obdobie od januára 2009 do konca marca 2015, ktorá analýza (príloha) obsahuje predpis mesačných platieb - preddavkov, realizované mesačné platby a rozdiel za rok medzi predpísanými a realizovanými platbami. Z uvedeného je zrejmé, že žalobca, napriek existencii celoročných vyúčtovaní, si uplatňuje nároky z nedoplatkov žalovaných na mesačných preddavkoch platieb, ktoré podľa uvedenej analýzy predstavujú spolu sumu 2.204,31 eura (k 31. 03. 2015), pričom z tejto sumy si uplatňuje aj kapitalizované úroky z omeškania a zmluvnú pokutu, ohľadom výpočtu ktorých vychádzal z dlžnej sumy k 01. 01. 2009, ktorá suma však podľa uvedenej analýzy k 01. 01. 2009 (počiatku obdobia) ani týmto nedoplatkom na zálohových platbách nezodpovedá! Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku vychádzal z uvedenej analýzy platieb žalobcu, ako aj zo znaleckého posudku s dodatkom, ktoré podľa jeho názoru žalobcom uplatňované nároky preukázali, pričom ohľadom zmluvnej pokuty uviedol jej záväznosť pre žalovaných i pri nepodpísaní zmluvy o výkone správy, keď nevzhladol dôvod zmluvnú pokutu čo do jej výšky modifikovať, a nevzhladol uplatňovanú zmluvnú pokutu ani neprimeranou. Súd prvej inštancie síce konštatoval vznesenú námietku premlčania žalovanými, avšak uviedol, že po čiastočnom späťvzataní žaloby si žalobca už premlčané nároky neuplatňuje, neuviedol však ako konkrétne pohľadávku žalobcu čo do premlčania jednotlivých preddavkov posúdil, resp. uviedol, že nárok na platby za rok 2009 by mohol byť premlčaný od 01. 01. 2010, avšak vzhľadom k podaniu žaloby 06. 02. 2012 premlčanie nenastalo. Výpočtom kapitalizovaného úroku z omeškania a zmluvnej pokuty sa vôbec nezaoberal. Žalovaní namietali jednak čiastočné premlčanie nároku a zároveň jeho neexistenciu, vzhľadom k výsledku ročných vyúčtovaní za predmetné obdobie a ich úhrade nedoplatkov za roky 2010 a 2012.

14. Odvolací súd posudzujúc vec i v kontexte zákonných ustanovení uvedených v (jeho) výzve dospel k záveru, že súd prvej inštancie danú vec nesprávne právne posúdil a to konkrétne čo do posúdenia existencie záväzku (povinnosti) žalovaných na úhradu mesačných preddavkových platieb a čo do posúdenia plynutia premlčacej doby. Odvolací súd mal za to, že podľa oboch zmlúv o výkone správy mali žalovaní uhrádzať - platiť mesačné zálohové platby (preddavky za plnenia) vždy do 25. dňa bežného (daného mesiaca), keď v zmysle už zhora citovaného ustanovenia § 8a ods. 2 Zákona o vlastníctve bytov mal žalobca ako správca do 31. 05. nasledujúceho roka predložiť žalovaným celoročné vyúčtovanie, ohľadom ktorých nebolo medzi stranami sporu ani u súdu sporné to, že tieto žalobca realizoval a realizoval ich s takým výsledkom, ako to obe strany sporu vo svojich vyjadreniach uviedli, teda že len za roky 2010 a 2012 mali žalovaní nedoplatky, ktoré však bezprostredne po vyúčtovaniach uhradili, keď za ostatné roky mali preplatky. Podľa názoru odvolacieho súdu nárok (žalobcu) na zaplatenie nedoplatku na zálohových mesačných platbách je možné vymáhať len do celoročného vyúčtovania nákladov, po ktorom zaniká a je možné požadovať a vymáhať už len prípadný nedoplatok žalovaných vyplývajúci z tohto vyúčtovania (ní), teda nároky z titulu nedoplatkov na preddavkoch vrátane ich príslušenstva (od neho ako základu odvodeného) celoročným vyúčtovaním nákladov zanikajú. Žalovaní namietali premlčanie za roky 2004 až do konca marca 2012, pri podaní žaloby 06. 12. 2012 a splatnosti preddavkov do 25. dňa v mesiaci je potom premlčané obdobie od januára do novembra 2009 - nárokov na úhradu nedoplatkov na mesačných platbách za uvedené obdobie (vrátane príslušenstva), keďže uvedené mesačné nároky sú samostatné so samostatným plynutím trojročnej premlčacej lehoty. Nakoľko žalovaní boli žalovaní k zaplateniu spoločne a nerozdielne (solidárne), úkony ktoréhokoľvek z nich v danom spore boli na prospech ich oboch. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že v prvej zmluve o výkone správy zo dňa 30. 05. 1997 zmluvná pokuta upravená vôbec nebola, upravená bola až v druhej zmluve z 15. 03. 2013, teda do obdobia druhej zmluvy nárok na zmluvnú pokutu nemal zo strany žalobcu zmluvnú oporu. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že žalobca si voči žalovaným pred podaním žaloby osobitným písomným právnym úkonom svoje nároky na (kapitalizované) úroky z omeškania a zmluvnú pokutu neuplatnil, resp. to v spore nepreukázal a zástupkyňa žalobcu na odvolacom pojednávaní ich existenciu len predpokladala, pričom však žalobca, ako to vyplývalo z jeho predchádzajúceho písomného vyjadrenia, tieto viedol vo svojom automatizovanom informačnom systéme, ohľadom ktorého tiež uviedol, že tento pri výpočte „ťahá“ aj staré dlhy (nedoplatky) z predchádzajúcich období.

15. Zo všetkých zhora uvedených dôvodov preto mal odvolací súd za to, že žalobcom v tomto spore uplatňovaný nárok preukázaný dôvodným nebol, sčasti by podliehal i premlčaniu a sčasti nemá ani

oporu, v požadovanom príslušenstve - kapitalizovaných úrokov z omeškania a zmluvnej pokuty, preto žalobu žalobcu v zostávajúcom predmete sporu v celom rozsahu zamietol ako nedôvodnú, pričom svoje rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).